

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

***„Čas přítomný a čas minulý
jsou snad oba přítomny v čase budoucím,
a čas budoucí je obsažen v čase minulém“***

(T. S. Eliot: Čtyři kvartety, překlad M. Hilský)

„Celá země stojí. Ani druhá světová válka nezpůsobila to, co covid,“ řekla ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová. Ačkoli tento výrok obletěl celý svět, neodpovídá realitě. Co způsobil covid-19? Především přinesl strach. Strach z nemoci, strach z budoucnosti, strach o blízké... Hrůza války, okupace, koncentračních táborů, poprav, hladu... to ale není. Současnost je jistě pro mnohé tíživá, ale přirovnat k válce ji nelze. Pokud to přesto děláme, ukazuje to na jistou zhýčkanost naší společnosti. Podobné povzdechy mohou připomínat projevy rozmazleného dítěte.

Fascinují nás osobnosti, které dokázaly i v ohrožení života bojovat za své ideály. Ikonami tohoto vydání Zrcadla se stali sv. Prokop a Antoine de Saint-Exupéry. S Malým princem se můžete setkat díky textu Pavlína Kadavé (7. A), jak si sv. Prokop poradil s ďáblem popsala Alžběta Mejsnarová (5. A). Tyto práce opět doplňuje grafika Johanky Hájkové (4. A).

Jan Salvet a Jan Krejčí

Moje první setkání s Malým princem

„Co je to, tahle věc?“ pravil Malý princ. „To není jen tak nějaká věc. Léta to. Je to letadlo. Moje letadlo,“ odpověděl jsem mu. „Kdo jsi?“ zeptal se mě Malý princ s hvězdičkami v očích. „Jsem letec,“ vyhrkl jsem, „mé jméno je Antoine de Saint-Exupéry, těší mě.“

Antoine de Saint-Exupéry se narodil roku 1900 v malebném francouzském městě Lyonu. Po smrti jeho otce se jeho matka snažila, aby děti měly šťastné dětství, a proto trávili část roku na zámku u jejich rodičů a část u prarodičů. Antoine pak nastoupil na jezuitské gymnázium a po úspěšném složení maturitní zkoušky se pokusil o studium na námořní akademii, ve kterém neuspěl.

„Kde můžu takové letadlo sehnat?“ vyzvídal pomalu Malý princ. „To je strašně dlouhá historie...“ V roce 1921 nastoupil mladý Antoine povinnou leteckou službu. Získal diplom civilního i vojenského pilota a letectví se stalo jeho doživotní láskou.

„Takže tohle letadlo je tvoje láska? To je mi ale zvláštní. Víš, na mojí planetě mám Růži. Je překrásná,“ řekl zasněně Malý princ. „Není tomu tak, jak si myslíš, také mám takovou růži. Její jméno je Louisa Vilmorinová.“ S Louisou Vilmorinovou se Exupéry seznámil v jedné z kaváren, které při svých studiích navštěvoval. Štěstí jim ale nepřálo, její rodiče nechtěli, aby se vzali, letectví jim přišlo příliš nebezpečné a riskantní, a tak se Antoine a Louisa museli navždy rozloučit.

V roce 1926 začal pracovat u letecké poštovní společnosti – létal na lince Toulouse-Dakar. V tomto roce také vydal svoji první povídku, nesoucí název Letec. „Hele, koukej, další letadlo! Je to tvůj kamarád?“ vyskočil nadšeně Malý princ. „Je to nepřátelský letoun, Malý princ. Je válka, teď není nikdo s nikým kamarád.“ „Kdy to vše začalo?“ zeptal se Malý princ. „V roce 1939, už trvá pět let a stále nebere konce,“ odpověděl jsem mu se strachem v hlase.

Na začátku druhé světové války nastoupil Exupéry i přes svůj věk a četná zranění z minulosti vojenskou službu. Patřil mezi nejodvážnější a nejschopnější muže jednotky, a proto se stal kapitánem na letišti v Toulouse. V této době vydává také spoustu knih. V roce 1942 sklízí jeho kniha Válečný pilot fenomenální úspěch. O rok později vydává dva tituly: Dopis rukojmímu a Malý princ. „Páni, ty jsi toho v životě tolik zažil a dokázal,“ obdivuje Malý princ Letce. „Děkuji, Malý princ. Moc se omlouvám, ale musím tě opustit. Zítra mám náročný let a chci si odpočinout. Zítra ráno vzlétnu z Korsiky a prohlédnu si Francii z ptačího pohledu. Potkáme se zítra. Dobrou noc.“

„V roce 1944 se Exupéry proletěl ve svém letounu naposledy. V červenci byl sestřelem stíhačem německé Luftwaffe Horstem Rippertem. Trosky jeho letounu byly nalezeny ve Středozemním moři poblíž francouzského přístavu Marseille. „Antoine, kde jsi? Ty jsi na mě zapomněl? Slíbil jsi, že se večer opět setkáme. Tvorové na této planetě jsou opravdu zvláštní,“ pravil Malý princ zklamaně, cítil se opět opuštěn.“

„Horste, nakresli mi beránka. Tak vstávej!“ Horst nemohl věřit svým očím. Ze tmy se začala nořit malá postava. Chlapec s blonděnými vlasy, zelený mužíček, volající jeho jméno. „Malý princ? Jdi pryč, nechci ti ublížit tak, jako jsem ublížil tvému stvořiteli. Ano, je to tak, to já jsem sestřelil z oblohy pilota Exupéryho...“

Pavlína Kadavá (7. A)

ORA ET LABORA

Toho rána ptáci zpívali hlasitěji, voda v řece plynula rychleji a celý les jako by poslouchal. Boží přítomnost obklopovala celou jeskyni, v níž se z nočního spánku probouzel Prokop. Jako každý den začal modlitbou a nikdy neopomíjel důležité heslo Ora et labora, tedy Modli se a pracuj. „Bože, požehnej dnešní den a dodej mi sil plnit vůli Tvou,“ tak se modlil každé ráno.

Časně se vydal do lesů, plnit svou denní práci. Připravil si své náčiní na pole. U pluhu však nebyl sám s Božím duchem; dnes přišel ďábel. „Neotálej. Chop se práce, ďábelníku!“ poručil Prokop čertovi. Ten za děsného řevu a křiku povolil a nechal se zapřáhnout do pluhu. Takto orali od Černých Bud až do Chotouně. Svatý kříž držel Prokop v ruce místo biče. Radlice se jim ale utrhla po nějakém čase. „Čerte, nahraď ji!“ přikázal Prokop. A čert tak učinil.

„Ach, vše mě bolí. Nemám sil pokračovat, jak ještě dlouho mne budeš soužit? Propuť mne a odměna ti bude dána,“ skuhral čert podbízivým hlasem. „Zbývá dobrá půl cesty,“ odvětil Prokop s úsměvem. Tak orali dál, jak si Bůh přál.

Došli až do Chotouně, rodné vesnice Prokopovy. „Splnil jsem, cos chtěl. Teď mne nech jít!“ prosil uštvaný čert. „Ještě seškrab bahno, které pokrylo pluh,“ rozkázal Prokop. Po splnění tohoto úkolu čerta propustil.

A tak toho dne Bůh znovu ukázal skrze Prokopa, že ani ďábel sám nemá nad člověkem žádnou moc, vlastně je to obráceně: člověk má nad ďáblem veškerou moc, když se odevzdá Bohu.

Alžběta Mejsnarová (5. A)